

הפאר הזול של משולם ריקליס
(משמאל, עם אשתו פיה זאדורה)
והחיללים, היפים מדיי של צה"ל
(למטה) בסרט „צלילה חוזרת“
קבעו את היחס לישראל
בפסטיבל הסרטים בברלין.
עדנה פיינרו מדווחת:

נותיים מתמשכים של בימאית משה תחרת ממין נקבה. היה זה פשוט סרט נורמלי, חכם ומבדר, יצירתו של בימאי המכיר את מגע הקסם של הברד (ג'ורג' קיוקור), ושלושה שחקנים, שקצת קשה למצוא להם תהליף בימינו — קתרין הפבורן, גיימס סטיוארט וקרי גראנט.

על מיפלצות רב-לאומיות

ה סרט, שהוצג מחוץ לתחרות, כמחווה מיוחדת לסטיוארט, הוכיח כי יש דברים שהזמן אינו חורט קמטים בפניהם, וכי באמנות, שלא כמו בפוליטיקה או במדע, לא די להיות צודק באופן רציוני

א חרי תריסר יממות בחושך (שמייה של ברלין לא היו בהירים יותר מאולמות-הקולנוע האפלים), הגעתי לכלל מסקנה מאירת-עיניים: הסרט הטוב ביותר תר של פסטיבל-הסרטים ה-32 בברלין היה סרט משנת 1940: טרינור פילדלפיה. נכון, זה לא היה דומה כלל לי מזון הקולנועי הדיאטתי, שהכינו לי מוריץ דהיהדלן, מנהל פסטיבל-ברלין (התחרות הרשמית) ו-אולריך גרגור, מנהל הפורום (המיסגרת המיועדת לסרטים בעלי איכות מיוחדת, לדעת מארגניה), לא היה זה משל אקדמי על המהפך, גם לא משל פרוגרסיבי על אוטופיה סוציאלית, אפילו לא הדיה של היבשת האפריקנית הר מתעוררת, או מחווה צדקנית לעורלם השלישי, גם לא גימגומים אמי

העולם כולו נגדנו?

מזהה, המכונה בסרט איטיבי — קונצרו כלכלי בינלאומי, הרוצה להשתלט על תעשיית האלקטרוניקה בצרפת כדי למכור, אחרי-כך, נשק לעולם השלישי. בתוך כך מגולל וורניי פרשה ישנה של קונצרו כלכלי דומה, ששיתף פעולה בשעתו הן עם הנאצים והן עם בעלות-הברית. הדיברים הרי ידועים וחבוטים. מדוע מביאים סרט מיסחרי, ש אין בו כל זיק של מקוריות, לברי לין? אולי משום שאין בכך כל סכנה לקיום הפסטיבל, ואף מעצי מה נכבדה אינה מסמיקה מבושה או מרוגז.

נאלי — דרוש דבר מה נוסף הרי קרוי כישרון. סרט הפתיחה, שחנך ברוב כבוד את הפסטיבל, עשה רושם שנבחר רק משום שהיה פנוי להצגה. אחרת קשה להבין מדוע הדבר הנפוח והמבולבל הזה, אלף מיליון דולרים, המוצג כבר בהצ'לחה מיסחרית בפאריס, צריך לכבד את אוהבי הקולנוע המשובח, ש סיכנו נפשם בחורף הגרמני הסור ער כדי לראותו בפסטיבל. הסיפור על עיתונאי צרפתי (פטריק דוויר), המנסה לברר את האמת על עסקיו של איש ציבור ידוע, המתאבד לפתע, מבויים בצורה מיושנת על-ידי הנרי וורניי. יש בו הרבה אתגרות רגשניות ואימרות שפר, שאין להן מקום בספור של החקיר כלכלי מרעיש. הדבר הרדוד הזה גרר שורה של שריקות בוז. שכן וורניי מנסה לתלות את האשם למחדלים כלכליים ומוסריים של פוליטיקאים בעולם

